

Viszketni kezdett megint az oldalam, s már akartam mondani, hogy beteg vagyok, de apa valami furcsa szerkezetet hozott ki a fészerből. Olyan volt, mint egy poroltó, s a szomszédból terjengő szagok ellenére is erősebb volt a kísértés, mint a rosszullét, s nem is kellett hívjon, mentem utána a kertbe, s akkor elcsavart a palackon egy gombot, s a pirosuló almáktól roskadó fák, a kiáztatlan krumplis, a kert sarkában elhízott tökök egyszerre vastag hó alá kerültek.

Néztem a csodát, a barackfa levelei éppen csak zúzmarások voltak, de az ösvény füve olyan lett, hogy szánkózni lehetett volna rajta. Láttam a nyári decembert, de tudtam, hogy ez nem az a tél, amit apa karácsony helyett tervezett nekem. Mert ez a fehérség a szomszéd udvarral felelt. Mert ez a tisztaság a két elhurcolt kislány párnája, és dunnája, és akkor Lajos bácsiék felől a szél kezdte áthordani a kendermagosok tollait is.

- Na milyen? - kérdezte apa, miközben ő is ámuldozott, mert nem hitte, hogy ilyen sok anyag van a palackban. - Megígértem neked a havat ugye? - és nagyon büszke volt, pedig én egész nyáron azért lestem a kaput, hogy mikor jön haza végre, mert forróság volt, s az udvarra kirakott cseberben megposhadt a víz, s a többi fiú egyedül mehetett strandolni, de apa azt mondta, hogy majd, ha jó úszó leszek, de így nem volt ahol megtanulni, de legalább az lett volna jó, ha meg sem ígéri, mert szerettem volna, ha egyszer elvisz a Marosra fürödni. Csak fürödni, belefeküdvé a vízbe, mintha az ember hagyná, hogy betemesse a hó.

KODÁLY ZOLTÁN